

Az általános iskolában nem szerettem a matematikát, mert nem értettem. Nélkülözte azt a romantikát, amire szüksége van egy kis kamasznak a nekiveselkedéshez. Nem nyújtott sikerélményt, csak letudni való kötelesség volt. Így indultam neki az első osztálynak a budapesti József Attila Gimnáziumban, és a társaimmal együtt én is kuncogtam, amikor első órájára bejött *Greff Géza* tanár úr. Megjelenése kissé komikus volt, fontoskodónak tűnt, és alacsony természetével ódivatú, kerek szemüvegével nem vívta ki csodálatunkat. Amikor elmagyarázta, hogy a neve franciául ojtókést jelent, a röhögés határán álltunk. De nem telt bele fél óra, és az osztály megérezte, hogy az új tanár nem akárki. Áradt belőle valami belső erő, következetesség és elhivatottság, amivel szemben még azok sem maradtak közömbösek, akik utálták a matekot.

Én is befolyása alá kerültem, ezért amikor néhány társammal együtt kijelölt, hogy másnap menjünk el a matematika szakkörre, szó nélkül engedelmeskedtem. A szakkörön a KöMaL feladatairól volt szó. A tanár úr vázolta a megoldás menetét, és engem is felszólított, foglalkozzam a dologgal. Egy keddi nap délutánján nekiláttam a példának, néhányval sikerült megbirkóznom, és még aznap este 11 órakor lóhalálában rohantam a főpostára feladni, mert éjfélkor lejárt a beküldési határidő. Ettől kezdve négy éven át megszállott megoldó lettem. Egyre jobban beletanultam a dolgokba, beleláttam a matematika szépségeibe, megszerettem szabatos kifejezésmódját, és mi tagadás, kellemes borzongás fogott el, ha megláttam nevemet a lap hasábjain.

Egy év múlva *Kunfalvi Rezső*, aki ugyancsak az iskolában tanított, megindította a Fizika Rovatot, és engem is kapacitált feladatmegoldásra. Rezső bácsival sokat dolgoztunk együtt, belevont a rovatszerkesztésbe, és többek között én vezettem a pontverseny nyilvántartását. Nem sokkal az érettségi után, a végső sorrendben, bár háromszor is átszámoltam, mindig az jött ki, hogy Fritz Jóska lett az első, és egyetlen ponttal kevesebbel kerültem a második helyre. Ettől persze nem csökkent érdeklődésem a fizika iránt.

Később atyai sugallatra vegyész lettem. Nem kellett nagyon erőltetni a pályaválasztást, mert én is éreztem, hogy nem vagyok igazi matematikus. A KöMaL feladatmegoldójaként azonban olyan dolgokat tanultam meg, amelyekre igen nagy szükség van az élet minden területén. A logikus gondolkodásmód, pontos fogalmazás, szép külalakra való törekvés mellett a versenyzés íratlan szabályait is elsajátítottam. Megtanultam, hogy nemcsak győzni lehet, de veszíteni is, és csak akkor örülhet igazán valaki a sikernek, ha keményen megdolgozott érte.

Náray-Szabó Gábor